

Cântecul meu favorit

Viorel Darie

Știu un cântec pe care nimeni nu-l știe, căci este doar cântecul meu. Chiar și eu îl aud destul de rar și mereu pe neașteptate.

Și tu auzi acele sunete în ritmul pașilor de dans, venind din depărtări nostalgice, de undeva din timpuri glorioase? Ele sunt crâmpoșele din cântecul meu! Răsună dulce și melancolic, precum un tango. Dar nu e un tango. Nici vals nu e! Deși e avântat ca freamătul serbărilor de demult, nu e nici un tango și nici vals nu e!

Cântecul meu favorit este peste tot în jurul meu și în închipuirile mele. Îmi simt aripile delicate purtându-mă în zbor planat deasupra marilor întinderi de câmpie, apoi pe coamele înșorite ale dealurilor. Acolo mă simt ca un prinț romantic, privind generos peste sate și oameni.

Sunetele cântecului meu le recunosc din adierile optimiste ale vântului de primăvară; ori din feeriile toamnei care-și revarsă cu foșnet potopul bogat de frunze pe aleile tăcute. Aud cântecul meu favorit în suspinul întinderilor mari de iarbă aurie, în miez de vară, sub cerul senin ca un antic vas.

Cântecul meu e duios ca marea limpede, în care înoată pești argintii venind dinspre adâncuri.

Când plec la plimbare, prin parc, o singură frunză în mâna mea îmi readuce aminte notele dulci ale cântecului meu. Atunci simt că dansez, nu că merg, iar gândurile mele devin visări.

Armonia sunetelor acestui cânt izvorește din fascinația lungilor și pasionantelor istorii ale civilizațiilor

demult apuse, sclipitoare cândva pe însoritele țărături ale mărilor. Ori din voioșia generațiilor multor copii zburdând fericiți, de când e lumea, prin preajma tihnitelor case părintești.

Când sunt cuprins de gânduri triste, un singur crâmpoi din cântecul meu îmi este de ajuns să-mi alunge neliniștea. Toate lucrurile redevin luminoase și necazurile fug de îndată.

Asemăn cântecul meu cu o pasăre care zboară lin pe deasupra-mi, sau cu un fluture cu aripi delicate sclipind în razele soarelui. Nici necazurile, nici grijile nu-mi pot umbri cântecul. El rămâne veșnic, mereu bucuros, candid și inocent, precum zâmbetul de copil.

Într-un timp am crezut că am pierdut cântecul meu favorit, căci nu-l mai auzisem de zile în șir. Ce zile cumplite au fost acelea! Totul părea umbrat de nori grei, apăsând deasupra orașului și, mai ales, asupra spiritului meu zdruncinat! Orașul îmi părea trist și monoton, iar trecătorii păreau că-mi aruncă priviri piezișe. Îmi părea că sunt epuizat, înfrânt, lipsit de melancolie și de poezie, împresurat de sentimente nefericite...

Dar, când tocmai credeam că nimic nu-mi mai rămăsese pe lumea asta, dintr-odată un firav sunet am auzit lângă mine... Ce era sunetul acesta? O pasăre?... Nu, nu erau păsări prin preajmă... Aud sunetul iarăși. Nici de data asta nu e o pasăre? Iarăși nu e!...

O plăpândă și melodioasă șoaptă răzbate până la mine de pe tulpina unei flori. Ce sunt gingașele sunete pe care le aud neconținut? Nu sunt altceva decât acordurile cântecului meu, cel atât de drag!

- Unde ai fost plecat în tot acest timp, cântecul meu favorit?

- Eu sunt un cântec mic și drăguț, "Tonito"!...

Ah! Cât de drag și delicat ești, cântec divin! Vino aici, în sufletul meu, prietene drag! Ce fericit sunt că te-ai reîntors la mine! Fii pe veci prietenul meu! Ia-mă pe aripile tale și du-mă până la capătul zărilor, în sunetele unui romantic tango!...

Să nu cunoască margini drumul tău către soare, spre cer și splendoare! Să aduci zile senine și pace în sufletul meu! Să alungi negura uneori greu apăsătoare de deasupra orașelor și oamenilor!

Fii blând și gingaș ca o mână de mamă care-și mângâie copilul! Fii limpede și senin precum izvorul unui munte! Fii privirea duioasă a dragostei din inima unui poet!

Fii veșnic generos și romantic, cântecul meu favorit!